

Pohyb zákonem stvoření.

Lidé, rozhlédněte se kolem sebe a uvidíte, jak máte zde na zemi žít! Není těžko poznat prazákony ve stvoření, snažte-li se správným způsobem **pozorovat** všechno kolem sebe.

Pohyb jest základní zákon v celém stvoření právě tak, jako zde na zemi. Pohyb **správným** způsobem! Avšak právě **tohoto** zákona nebylo dbáno nebo se ho používalo falešně.

Teprve pohybem může se vše formovati a utvářeti. Pohyb, neustávající pohyb, jest proto také **udržovatelem a ozdravovatelem** všeho, co se nachází ve stvoření. Člověk nemůže zde činiti výjimku a nemůže jako jediný mezi všemi tvory státi klidně uprostřed oživujícího pohybu, nebo jíti svou vlastní cestou beze škody.

Rozumovým cílem mnohých dnešních pozemských lidí jest odpočinek a pohodlný život. Pro mnohého pozemského člověka jest korunou jeho činnosti, může-li strávit svá poslední pozemská léta ještě v pohodlnosti. Avšak takto vytouží si jed. Je to počátek konce, který tím vytváří.

Jistě se vám již stalo, že často, když někdo umřel, slyšeli jste lítostivé řeči: „Neužíval dlouho svého odpočinku. Právě před rokem odešel na odpočinek!“

Takové poznámky bývají pronášeny velmi často. Ať je to již u obchodníků, úředníků, nebo vojáků, všude, jakmile člověk podle lidového rčení „odejde na odpočinek“, začíná velmi rychle úpadek

a smrt.

Kdo má správně otevřené oči pro své okolí, pozná při tom mnohé. Vidí, že takové zážitky přicházejí **nápadně** často a bude na konec hledat určitou příčinu tohoto dění, zákon, který tu působí.

Člověk, který na zemi jde na skutečný odpočinek, který si chce odpočinout od činnosti až do svého pozemského konce, takový člověk bude zákonem rytmického pohybu tohoto stvoření vypuzen jako přezrálý plod, poněvadž všechny záchvěvy pohybu kolem něho jsou mnohem silnější než pohyb **v něm samém**, který má udržovati stejný krok s pohybem okolí. Takový člověk **musí** pak zemdlít a onemocnět. Jen tehdy, když jeho vlastní záchvěvy a jeho bdělost udržují stejný krok s pohybem, panujícím ve stvoření, může zůstat zdravým, svěžím a veselým. Nijak jinak. Ve rčení: Zastavení jest úpadek, jest skryto tušení velikého zákona. Jen pohyb jest výstavba a udržování! Pro všechno, co se nachází ve stvoření. To jsem již zdůraznil ve své přednášce „Život“!

Kdo se zde na zemi chce odebrati na úplný odpočinek, ten nemá již před sebou žádného cíle a tím nemá také žádného práva žíti v tomto stvoření dále, protože sám svým chtěním stanovil svůj „konec“! Záchvěvy stvoření **neukazují** však žádného konce a také žádného nemají! Trvalý vývoj v pohybu jest zákon podle vůle Boží a proto nelze ho nikdy obcházeti beze škody.

Bylo vám jistě nápadné, že lidé, kteří se musí trvale namáhat, aby uhájili své živobyty, jsou často mnohem zdravější a docilují vyššího stáří než ti, kterým se již od mládí velmi dobře vedlo, a kteří byli opatrováni a zahrnováni péčí všeho druhu. Také jste již pozorovali, že lidé, kteří vyrostli v blahobytu a pro své tělo

učinili vše, co jim dovolují jejich prostředky, kteří žijí pohodlně bez vzrušení, že takoví lidé ukazují rychleji vnější známky blížícího se stáří než ti, kteří nejsou pozemsky tak obdařeni a své dny musí stále vyplňovati prací!

Poukazují zde jako za příklady na **takové** případy pracovitěho a plodného života, kde není žádného zbytečného přepínání a štvavé honby za nahromaděním pozemských pokladů. Nebo kde není jiných důvodů, které by hnaly člověka jako štvaného kupředu a nedovolily nikdy skutečný odpočinek a klid. Kdo se stane otrokem takové žádosti, ten jest stále ve vysokém napětí a působí tím proto v záchvěvech stvoření **také neharmonicky**. Důsledky toho jsou tytéž, jako u těch lidí, kteří se zachvívají příliš pomalu. Tedy i zde zlatá střední cesta pro každého, kdo v tomto stvoření a na zemi chce státi **správně**.

Člověče, všechno co konáš, konej cele! Pracuj v době práce, odpočívej v době, nutné k odpočinku! A žádné míchání!

Největším jedem proti harmonickému splnění vašeho lidství jest však jednostrannost!

Život, plný plodné práce, bez duchovního cíle není vám nic platen! Pozemské tělo zachvívá se sice v takovém případě současně s pohybem tohoto stvoření, avšak duch stojí klidně! A tam, kde se duch nepohybuje současně v Bohem určených záchvěvech stvoření, tam nebude spolu se zachvívající pozemské tělo prací udrženo a zoceleno, nýbrž bude rozemleto a spotřebováno! Protože nebude při tom míti sílu z ducha, kterou potřebuje a kterou dostává prostřednictvím bytostného. Klidně stojící duch překáží rozkvětu těla a tělo musí pak proto ve svých záchvěvech strávit samo sebe, musí uvadnout a rozpadat se,

nemůže se již obnovovat, poněvadž pramen této obnovy, záchvěvy ducha, chybí.

Pak není nic platno, když takový člověk odpočine si od pozemské práce a provádí pravidelně přiměřené procházky k udržení pohybu svého těla a podniká všechno možné, jen aby své tělo udržel. Jestliže jeho duch nezůstává ve stejných záchvěvách, pak rychle stárne a upadá. Záchvěvy ducha jsou vytvářeny jedinečně nějakým určitým cílem, který uvádí **ducha** do pohybu.

Cíl ducha nelze hledati však zde na zemi, nýbrž možno ho nalézt jen v říši ducha, na stejnorodé úrovni tohoto podivuhodného stvoření! Je to cíl, který stojí nad pozemským a zasahuje daleko nad tento pozemský život!

Tento cíl musí **žít!** Musí býti živoucí! Jinak nemá s duchem nic společného.

Člověk dneška však již vůbec neví, co je duchovní. Místo toho nasadil práci rozumu a rozumové působení nazývá duchovním! Toto rozumové působení poskytuje mu však jen zbytky a přivozuje jeho pád, neboť se připoutal na cosi, co zůstává s pozemským tělem zpět na zemi ve chvíli, kdy musí vstoupiti na onen svět!

Duchovní cíl jest **vždy** něčím, co v sobě skrývá **povzbuzující hodnoty**. Podle toho museli byste ho vždy poznati! Skrývá věčné hodnoty, ne přechodné. A když chcete proto býti nějak činní a namáháte se k něčemu dospět, ptejte se nejdříve vždy po hodnotách, které vám to přinese a jež v tom naleznete! Není to tak těžké, jen když skutečně chcete!

K dalšímu ujasnění chci vám uvést příklad:

Devět desetin dnešní vědy nutno počítati k falešnému jednání a zbytečnému snažení! Vědy, jak se pěstují **nyňi**, jsou překážkou pro vzestup těch, kdo se jimi zabývají, tvoří zastávku a úpadek, ale nejsou nikdy pokrokem, který by vedl ke vzestupu. Ve vědách, jak se jim dnes říká, nemůže člověk rozvinout záchvěvy a nikdy vykonati to, co by vykonati mohl. Neboť jeho křídla jsou žalostně polámána a přistřižena. Jedině v prostotě myšlení a jednání je velikost a rozvíjí se moc, poněvadž jediné prostota odpovídá snahám prazákonů stvoření!

Člověk svou pozemskou vědou se však jen spoutal a zazdil.

Co je to platno, když člověk celý svůj pozemský život vyplní tím, aby vyzkoumal, kdy vznikla moucha, jak ještě dlouho bude pravděpodobně žiti na této zemi a mnohé podobné, pro lidské vědění zdánlivě důležité otázky. Ptejte se přece, komu se tím skutečně pomáhá! Takový člověk pomáhá jen své ješitnosti. Jinak již žádnému člověku na světě. Vždyť se vzestupem v jakékoliv formě nemá toto vědění nic společného. Lidem nepřináší žádný užitek a žádný vzestup! Nikdo z toho nic nemá!

Tak museli byste vážně zkoumat jednu věc za druhou podle její skutečné hodnoty, kterou poskytuje. Při tom byste našli, že všechno dnes stávající objeví se před vámi jako zbytečný domek z karet, pro který jste opravdu promarnili drahocenný a vám darovaný pozemský čas, nutný k vašemu vývoji. Je příliš drahocenný, než abyste jen jedinou hodinu směli z něho beztrestně na to obětovati! Tím holdujete jen své ješitnosti a hračkářství, protože to nemá v sobě ničeho, co by bylo schopno skutečně vás povznést do výše. Je to v sobě jen

prázdné a mrtvé!

Nevěřte, že budete moci předstoupiti před soudnou stolicí Boží, abyste před soudem odříkávali takové vědecké říkanky. Budou od vás požadovány činy ve stvoření! Vy však budete jen hliněné hrnce se vším vaším falešným věděním. Vaší úlohou ve stvoření jest přece životnost a podporování stvoření. Člověk, který se raduje z každé květiny na louce, který v díku za to pozvedá svůj pohled k nebi, ten stojí před Bohem mnohem výše než člověk, který dovede květinu vědecky roztrždit, aniž by v ní poznal velikost Stvořitele.

Jak prázdní jste v sobě, vy politování hodní tvorové, kteří se nazýváte lidmi! Jak jste dutí ve své vědecké domýšlivosti, která může přinést jako své nejlepší plody jen **pozemské** živoření. Každé zvíře je v tomto směru výše než takový vědec, protože vnímá, pozoruje a jedná! Vy však jste ve svých studiích jen lenoši a shniloši tohoto stvoření, protože to, co jest v dnešním rozumovém věděni, není pohyb, jaký toto stvoření od vás požaduje a ve kterém všechno žije.

Žádný výškový rekord letadla nemůže vás pozvednout ani o krok! Člověku není nic platno, je-li nejrychlejším běžcem, úspěšným boxerem, odvážným jezdcem, nebo když ví, objevil-li se kůň na zemi před mouchou a nebo po ní. Takové chtění směřuje jen k čemusi směšnému – k ješitnosti! Lidstvu nepřináší žádného požehnání, žádného pokroku ani užitku pro jeho bytí v tomto stvoření, nýbrž nabádá jen k promarnění pozemského času. Ti, kdo holdují takovým věcem, jsou zahaleči v tomto stvoření, právě tak, jako jsou jimi i ti, kteří z toho mají radost.

Pravím ještě jednou: Lidé, pohleďte kolem sebe! Poznáte

při tom vše, co znamená vaše vlastní zaměstnání a zaměstnání vašich spolubližných ve skutečnosti a jakou to má cenu! Najdete málo toho, co jest hodno opravdového lidství! **Všechno musí býti nové!** Tak požaduje to váš Bůh a Pán nyní s Božskou silou a mocí! Dosud byli jste s vašimi snahami nepotřebnými služebníky na vinici svého Pána! Neboť promarníte svůj čas úplně neužitečným pohráváním, zneužíváte vysokých možností, které ve vás spočívají jako Boží dar, ve zbytečných cetkách ješitného pozemského rozumového chtění, jež musíte při přechodu na onen svět zanechat za sebou.

Probudte se, abyste si zde na zemi mohli vytvořit důstojný plášť **ducha** a nemuseli vstupovat na onen svět tak žebrácky, když vám byly dány na vaši pozemskou pouť tak bohaté poklady! Jste jako králové, kteří dětinsky si hrají se žezlem a při tom se domýšlejí, že toto žezlo a koruna již dostačí, aby byli králi!

V prvé řadě je teď nutno, aby člověk probádal všechno to, co mu slouží k jeho vzestupu a tím také k podpoře celého stvoření! Při všem, co dělá, musí se tázat, jaký prospěch přinese to jemu samotnému a lidem. V budoucnosti musí ovládat všechny lidi **jediný** cíl: Poznat a také splnit úlohu, kterou zaujal ve stvoření jako člověk!

Chci vám říci, jak se to dělá v jiných částech stvoření a jak nyní podle vůle Boží musí to býti i zde na zemi!

Když zde na zemi provedl člověk nějaký veliký čin, tu je uctíván, jestliže tím nevzbudil pouze závist. Sláva provází ho až ke konci jeho života, ba velmi často ještě daleko za něj, po desetiletí, staletí ba i tisíciletí.

To však jest **jenom na zemi**. Je to výplod falešných lidských názorů. Stalo se to zvykem v této těžké hrubohmotné hmotě. Není však tomu tak ve vyšších jasnějších světech. Tam není krouživý pohyb tak těžkopádný, jako zde na zemi. Podle přibývajících lehkosti rozuzluje se zvrtné působení vždy rychleji. Také činy jsou tam měřeny podle zcela jiných přirozených hledisek; zatím co lidské názory mnohý čin považují za veliký, ačkoliv jím ve skutečnosti vůbec není, naproti tomu nehodnotí mnohé, které skrývá v sobě pravou velikost.

Čím vyšší, světlejší a lehčí jest okolí, tím jasnější a rychlejší jsou také důsledky a odměny. Lidský duch, dobře působící, stoupá při tom vždy rychleji vzhůru a opravdu veliký čin vytrhne ho často v okamžiku vzhůru. Ale pak nemůže snad z toho jen trávit ve vzpomínkách, jako se to děje zde na této zemi, nýbrž musí vždy znovu získávati si tuto výši, chce-li tam zůstat a musí se trvale snažit, aby přišel ještě výše! Zastaví-li se v tom jednou, tu bude ve svém okolí velmi rychle přezrálý a shnije v něm, chceme-li pro to použít hrubohmotného obrazu. Člověk v podstatě není vůbec ničím jiným než plodem tohoto stvoření! Nikdy není samotným stvořením, tím méně Stvořitelem. Každé jablko má v sobě schopnost obohatit toto stvoření novými jabloněmi, květy a plody, ale proto není ještě Stvořitelem. Je to samočinný běh prazákonů stvoření, které mu propůjčují tuto schopnost a nutí ho, aby tak působilo a splnilo svou úlohu v tomto stvoření. **Jednu** z těchto úloh vyplní však vždy bezpodmínečně!

Člověk nebo zvíře mohou s touto schopností činit, co chtějí. Buďto slouží k rozmnožování vlastního druhu, nebo k udržování cizích těl. Bez vydání je v tomto stvoření ničím. Také

v každém zetlívání a rozkladu jest pohyb, užitek a povzbuzení.

Jakmile člověk vystoupil vzhůru, pak se musí **držet** na své výši! Nemůže a nesmí odpočívat a myslet, že pro svou dobu byl již dosti činným, ale musí se pohybovat jako pták ve vzduchu, který také je nucen pohybovati křídly, chce-li se udržet nahoře. Ve všem spočívá vždy jen stejný, prostý zákon! V nejjemnějším duchovnu právě tak, jako v nejhrubším pozemském. Beze změny a bez odchýlení. Projevuje se a musí ho býti dbáno. Ve světlém a lehkém rychleji, v líném, hrubohmotném projevuje se jen přiměřeně pomaleji, ale ve všech případech **zcela jistě!**

V působení zákonů stvoření a v zákonech samých je taková prostota, že nevyžadují žádné vysoké školy, aby byly správně poznány. Každý člověk má k tomu schopnost, jen když chce. Každé pozorování jest dětsky lehké a bylo učiněno těžkým jen domýšlivostí vědy tohoto lidstva, která pro nejprostší věci rází ráda veliká slova a tím čmáchá se nemotorně ve stvoření jako v čisté vodě, činí se důležitou a kalí tím původní zdravou jasnost.

Člověk, s veškerou svou falešnou učeností, jako jediný z tvorů promarní své místo ve stvoření a neplní je jako spolu se zachvívající a správně jednající.

Je však vůle Boží, že se konečně člověk **musí** vzpamatovat a musí plně splnit svou úlohu v tomto stvoření! Neučiní-li tak, bude jako shnilý plod tohoto stvoření přiveden jen k přezrálosti a rozpadne se. Božské Světlo, které jest nyní Bohem vysíláno do stvoření Synem Člověka, působí v něm jako teplo na rostliny v urychlovacím skleníku, které ve zvýšené teplotě musí s urychlením vyhnati květy a plody.

Při tom se prokáže, co se pohybuje v zákonech stvoření správně a kde se jednalo falešně. Plody budou tomu odpovídat. Člověk, který se namáhal s věcmi, které nemohly mu poskytnout žádný základ pro jeho nutný vzestup, ten promarnil svůj čas a svou sílu. Odchýlil se od zákonů stvoření, nemůže již jíti s nimi a nemůže v nutné harmonii ozdravět, poněvadž ji sám porušoval.

Učte se proto pozorováním oceňovati a pro sebe využívatí prostoty Božských zákonů v celé jejich velikosti. Jinak museli byste nyní býti roztrženi jako překážka, stojící v cestě jejich působení. Budete odplaveni jako škodlivá překážka!

Pohyb jest hlavním přikázáním pro všechno, co spočívá v tomto stvoření. Neboť toto stvoření povstalo z pohybu, jest jím udržováno a stále obnovováno!

Jako je tomu na onom světě, zvláště na světlejších nivách, tak musí tomu býti také nyní zde na zemi! Bude to přivozeno mocí Světla! Člověk, který se zachvívá v prazákonech stvoření, bude udržen, avšak ten, který svůj čas promrhal ve falešném rozumovém hloubání, bude roztržěn odstředivou silou pohybu, který jest nyní zesílen Světlem!

Proto musíte se nyní konečně naučit znát všechny zákony a řídit se podle nich, nemá-li vás brzy zasáhnout nemoc nebo smrt.

Kdo nedá své pozemské činnosti vysoký a světlý cíl, ten nemůže v budoucnosti obstát a to ani pozemsky. Musí se rozpadnout podle zákonů Božích, zesílených Světlem, které spočívají ve stvoření. Bude tak duchovně rozprášen jako neupotřebitelný plod, který nesplnil svůj úkol v tomto stvoření.

Toto dění jest úplně věčné a jednoduché, ale ve svém účinku pro lidstvo, jak se dnes jeví, jest nevyslovitelně strašlivé! Nic vám nebude odpuštěno. Má vám býti ponecháno ještě chtění nebo nechtění v rozhodnutí, protože to spočívá ve druhu všeho duchovního, avšak rychlé důsledky až ke konečnému rozuzlení budou pro vás nyní bezprostřední a **tak** rychlé, že ani nevěříte, že by se to mohlo dít na zemi v lenosti této hmotnosti!

Nechcete-li jinak, jen utíkejte slepě dále po dosavadní dráze! Brzy poznáte, že moc Boží je daleko silnější než celé lidstvo ve stvoření. Neboť náhle a neočekávaně otevře se před vámi propast a vy se musíte do ní zřítit. Před tím však ještě poznáte, že jste jednali falešně a nesprávně a že jste mohli býti ještě zachráněni, kdybyste byli dbali mého slova. Dbali a následovali ho v bezpodmínečné poslušnosti! A to bezpodmínečně od této hodiny, neboť jinak není možné vaše ozdravení!

Také pozemsky bude lidstvo nyní donuceno řídit se bezpodmínečně podle všech prazákonů stvoření!

Když člověk zde na zemi dosáhne určité výše, nebude tím nic vyřízeno pro budoucnost. Bude povinen trvalou snahou udržeti se na této výši, poněvadž jinak šlo by to s ním rychle dolů. Každý bude muset opět opustit místo, na kterém se nemůže udržeti, poněvadž bude smět platit jen jako **to**, čím skutečně **jest** a ne jakým **byl**! Toto „byl“ zajde s každou změnou a více již **není**. Jedině „**jest**“ má cenu a platnost v tisícileté říši.

Človče, zůstaň proto v budoucnosti ve svém skutečném bytí vždy takovým, za jakého chceš platit. S každou přicházející změnou budeš klesat nebo stoupat také navenek a hrubohmotně

a to ihned. Nikdy nebudeš smět počítati s tím, že ti patří nějaké místo, které již neplníš, a na které již nepatříš! Musíš stále kupředu a vzhůru! Bez trvalého pohybu není pro tebe ve stvoření již žádné opory. Nebudeš se moci slunit ve slávě svých předků. Ani syn ve slávě svého otce, žena nemá žádného podílu na činech svého muže. V tomto směru každý stojí zcela sám pro sebe. Platí pro tebe jedině přítomnost, neboť jedině ona je lidskému duchu, čím skutečně „**jest**“! Tak je tomu v celém stvoření a tak má to býti v budoucnosti také mezi těmito, doposud tak těžkopádnými pozemskými lidmi! Tak tomu chce Bůh a tak se také stane!